

சரேத்துக் கடட்டிய மூல்லை வணைட்டு மனென்றனே -- நல்ல
சயேழை அவள் சிரிப்பு மூல்லை தந்தாள்!

பார்த்துப் பறித்த தாமரைப்பித்
தீர்த்து விலகைக்குக் கொட்டி என்றனே
பித்த மூகத் தாமரையாள்
புதுமை காட்டி மயங்கி நின்றாள் சரேத்து...

தவேயைபி தாமரை இதழ் என்றனே
தனெழுமும் வாயிதழ் மலர் கின்றாள் -- ஒரு
பிவகை காட்டிப் பரேசொல் என்றனே
பிவகை "என்பரே பிவகை" என்றாள்
ஆவல் அற்றவன் போல் நடந்தனே
அவள் விழிதனில் அலரி கண்டனே சரேத்து...

காவல் மீறிக் கடகைக்கு வந்து விழுந்து -- பலர்
கண்பட வாடிய மருக்கொழுந்து நீ!
மவோ தபி என்று சொன்னனே
வனேக்கையில் ஈ மொய்க்கா தனென்றாள்
தவேகைக்கு மணம் வணைட்டும் என்றனே
திருமணம் என்று தழுவி நின்றாள். சரேத்து...

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp093.htm#dt111>